

Виховний захід: СВЯТИТЕЛЬ МИКОЛАЙ У ВІРУВАННЯХ УКРАЇНЦІВ

(Святкова академія)

Мета: ознайомлювати учнів старших класів із християнськими традиціями, зокрема ім'ям одного із найшанованіших в Україні святих; виховувати милосердя; спрямовувати молодь на добрі вчинки.

Дійові особи:

Ведучий

Ведуча

Оповідач

Учасники «Миколаївської казки» (юнак, який озвучує текст від автора, та герой поетичного твору)

1- й Оповідач

2- й Оповідач

Гурт молоді, який виконує пісні

Дівчата-господині

ХІД ЗАХОДУ

У приміщенні, де відбувається свято Миколая, на столі у куточку стоїть ікона Святителя Миколая, прикрашена вишитим рушником. Упродовж усього заходу перед нею у свічнику горить свічка, поруч надпис величальної до свята:

«Величаємо тебе, Святителю Христовий, Миколаю, і почитаємо пам'ять твою, бо ти молиш за нас Христа Бога нашого».

Захід розпочинається піснею про Святого Миколая «Ой, хто, хто Миколая любить?», яку виконує гурт молоді.

Ой, хто, хто Миколая любить, Ой, хто, хто Миколаю служить, Тому Святий Миколай На всяк час помагай, Миколає!

О, хто, хто спішить в твої двори, Того ти на землі й на морі Все хорониш від напасти, Не даєш йому в гріху впасти, Миколає!

Ведучий. Святитель Миколай Чудотворець посідає особливе місце в житті українського народу. У народі кажуть: «Немає за нас заступника над Миколу», «Попроси Миколу — і він скаже Спасові».

«Багато великих і преславних чудес,— говорить Святий Дмитро Ростовський,— здійснив цей угодник Божий на землі й на морі, допомагаючи тим, хто потрапив у біду; виносячи з глибин морських тих, хто потопав, визволяючи з неволі полонених і доставляючи їх додому, від меча та смерті людей рятуючи. Він багатьох людей зцілив, сліпим повернув зір, кульгавим — нормальну ходу, німим — мову. Багатьох в убозстві й злиднях збагатив, голодним їжу подав, і кожному при якій-небудь нужді був помічником, теплим заступником. Він швидко з'являвся там, де був потрібний...»

Ми не багато знаємо про життя Святого Миколая.

Ведуча. Знаємо, що Святий Миколай довго був єпископом у Мірах, провінція Лікія, у Малій Азії. Господь прославив його даром творення чудес, і зате він дістав назву великого Чудотворця.

Гурт молоді (виконує третій куплет пісні з приспівом)

Ой хто, хто к ньому прибігає, На поміч його призиває, Той все з горя вийде ціло,
Охоронить душу й тіло, Миколає!

Ведучий. Святитель Миколай народився близько 280 року у місті Патарі у Малій Азії за часів царювання римського імператора Валеріана. Його батьками були багаті християни — Феофан та Нона. За поширеною легендою, Святитель Миколай уже в ранньому дитинстві почав творити чудеса: майже одразу після народження міг стояти на ніжках (поширений сюжет в іконографії) і, виявляючи добродетель, до пізнього вечора відмовлявся від материних грудей у пісні дні: середу та п'ятницю.

Пізніше він також виявив схильність до сурового стримування і любив залишатися на самоті у роздумах про Бога. Святитель Ми- колай уникав мирських веселощів, часто відвідував храм Божий і, зрештою, відцурався мирського життя і прийняв чернечий чин. Виходить Оповідач, одягнений у білу довгу вишиту сорочку, білі шаровари і підперезаний поясом.

Оповідач. Свою спадщину він роздав бідним. Особливо поширеною була історія про батька і трьох його дочок, які жили вкрай бідно. Для того щоб дівчата змогли вийти заміж, Святитель підкинув їм у віконце три вузлики з золотом на придане. За іншою розповіддю дізнаємося, що один патарський громадянин, утративши всі свої гроші, хотів пустити своїх дочок на злу дорогу. Для того щоб допомогти цій родині, Миколай підкидав таємно до їхньої хати мішечок золота. Так він робив тричі, й це зберегло чесне ім'я родини.

Роздавши спадщину, він вирушив до Палестини поклонитися святим місцям, після чого повернувся до міста Патар, де єпископом був його дядько. За його порадою Святитель Миколай і став священником.

Гурт молоді (виконує четвертий куплет пісні та приспів)

Омофор твій нам оборона І одна від бід охорона, Не дай марно нам пропасти. Ворогам у руки впасти, Миколає!

Оповідач. Коли помер єпископ Мірлікійський Іван, навколишні єпископи зібралися обирати нового і просили Бога вказати їм найдостойнішого чоловіка на це звання. Архієпископ мав видіння у сні, щоб чоловіка, який перший прийде вранці до церкви на молитву, обрати і висвятити на єпископа, бо це праведна людина, яка горить любов'ю до Бога і ближнього.

Ведучий. Першим, хто прийшов до церкви на молитву, був Святий Миколай. Тоді найстарший єпископ сказав йому, що він, за Божою волею, має прийняти свячення на єпископа. І хоч Святий Миколай ніколи навіть не думав про таку високу честь, усе ж не міг йти проти виразної Божої волі. Тоді він розповів архієпископові, що і він мав дивне видіння: Ісус Христос передав йому святе Євангеліє, а Божа Мати — єпископський омофор. Він прокинувся рано, щоб піти до церкви і просити у Бога ласки і просвітлення, як розуміти цей сон, а тут йому повідомили, що він має бути єпископом.

Оповідач. За добродетельне життя Святитель Миколай був обраний єпископом Мірлікійським. Святий Миколай, будучи владикою, не лише не змінив свого милосердного ставлення до людей, а навпаки, його добродійність ще більше зросла. Святий Миколай жив дуже скромно, одяг мав простий. Він їв лише один раз на день, увечері; увесь час присвячував молитві та справам християнського милосердя. Щороку першого вересня скликав на Собор духовенство, радився з ним про потреби народу, наказуючи дбати про бідних.

В е д у ч а. У сані єпископа він найчастіше зображався на іконах, у нього навіть є характерні зовнішні прикмети: високе чоло, округлі лінії лику та дбайливий, м'який, але суровий «погляд пастиря».

Гурт молоді (виконує п'ятий куплет пісні)

Побіждай врагів наших всюди, Помічник у скорбія буди, Хочаких нас роз дорити, Дай уста їх заградити, Миколає!

Ведучий. Існують розповіді про те, що коли він був єпископом, то захищав невинно засуджених. Так, прийшовши на місце страти трьох мешканців Міра, він устиг вихопити меч із рук ката і прилюдно викрив підкупленого суддю. Коли ж у Константинополі несправедливо засудили трьох полководців, він з'явився уві сні імператорові Костянтину та пояснив йому, як було насправді.

Святитель Миколай допомагав людям у найскрутніших становищах. Одного разу в Лікії, на батьківщині Чудотворця, стався неврожай. Дізнавшись про це, Святий Миколай змилосердився над людьми, які могли вмерти голодною смертю, і послав купця з кораблем, наповненим продовольством.

Оповідач. На Харківщині записана така легенда про Святителя Миколая: «Святий Микола Чудотворець на небі не сидить, а тут, на землі, людям допомагає. Не те, що Касян — за панича убрався і до Бога пішов жалітися на людей: «Вони,— каже,— Миколу шанують, на його ім'я церкви будують, а мене не згадують!»

Бог вислухав Касяна та й каже до янголів:

— Покличте мені Святого Миколу. Скажіть, щоб зараз прийшов!

— Нема його на небі! — кажуть янголи.

— А де ж він?

— Пішов на Чорне море людей рятувати!

— Почекай, каже Бог до Касяна,— Микола повернеться, тоді поговоримо!

За якийсь час Бог знову посилає янголів за Святим Миколаєм.

— Немає його,— відповідають янголи,— на землі людей від по- Ж6Ж1 рятує!

Утретє посилає Бог янголів за Святим Миколаєм.

— Немає його,— кажуть янголи,— він кайдани розбиває, козаків із турецької неволі визволяє!

Аж за четвертим разом з'явився Святий Микола перед Богом: у старій свиті, мотузком підперезаний, чоботи в болоті та руки в багнюці.

— Де ти був? — спитав Бог.

Святий Микола йому відповідає:

— Помагав мужикові воза з багна витягати!

— Ось бач, каєсе Бог до Касяна,— за що його люди шанують! Він на небі не сидить, на землі діло робить, а ти паном одягався і тут, на небі, кутки обтираєш. Іди геть від мене!.. Люди тебе боятимуться, але не шануватимуть».

Святий Микол ай чинив згідно зі Святим Євангелієм: «Нехай не знає ліва рука, що дає права».

Гурт молоді (виконує шостий куплет пісні) Миколає, молися за нами, Благаємо тебе зі сльозами. Ми будемо тебе вихваляти, Ім'я твоє величати Навіки!

Оповідач. Під час гоніння в Римській імперії на християн та християнську Церкву, за царювання Діоклетіана та Максиміліана, Святителя Миколая схопили і кинули до в'язниці за його ревне ставлення до Божої справи, за його дбання щодо чистоти християнської віри, за поширення царства Божого на землі. За часів імператора

Костянтина Великого його звільнили, і він повернувся до свого приходу.

Існує давній переказ, що Святитель Микол ай, засідаючи з отцями церкви на першому Соборі в Нікеї (325 року), ревно захищаючи Церкву, чистоту християнської віри, виступив проти єретика Арія, який безбожно заперечував у Христі Божу природу і навчав, що Христос не був Боголюдиною, але тільки чоловіком, хоч і великим пророком і посланцем Божим. Коли ж і на Соборі Арій уперто хулив проти Христа, тоді Святитель Миколай, у якого увірвався терпець, вдарив Арія по обличчі. Отці Собору не похвалили Святителя Миколая за це і навіть наклали на нього покуту. Але інші життеписці уважають це оповідання вигадкою, адже Святитель Миколай виказав себе надзвичайно спокійним і лагідним чоловіком. Та все-таки, навіть у цьому вигаданому оповіданні є зерно правди, а саме, що Святитель Миколай був ревним за справи Божі й Святої Церкви.

Ведучий. 6 грудня 345 року великий Святитель помер. Тіло його було поховане в соборному храмі міста Міри. Про нього складено богослужбові пісні, акафісти чи стихарі, що виконуються на свято Святителя Миколая чи кожного четверга. Із мощів Святителя Миколая, що сьогодні спочивають в італійському місті Барі, ще і дотепер впливає цілюще миро.

В е д у ч а (показуючи ікону Святого Миколи Мокрого). На наші українські землі культ Святителя Миколая приходить враз із християнською вірою. УІХ столітті був хрещений князь Аскольд під іменем Миколай. А в другій половині ХІ століття в Києві було збудовано церкву Святого Миколая на могилі Аскольда. Згодом на всіх землях українських з'явилися численні церкви на честь Святителя Миколая, а в шануванні були чудотворні ікони. На окрему згадку заслуговує ікона Святого Миколи Мокрого (Морського), опікуна вояків- моряків. Святий Миколай є «старшим» серед святих, він опікується воїнами, перевозить душі померлих на «той світ», володіє ключами від неба. Але більшість часу він проводить на землі, допомагаючи бідним у скруті, мандрівникам — у дорозі, мореплавцям — на морі. Згідно з карпатською легендою, Святий так ревно молився в церкві за знедолених, що золота корона сама впала йому на голову.

З цієї причини рибалки, моряки, виходячи в море, брали із собою його образ. Мореплавці вірили, що Святий весь час присутній на кораблі, але бачити його неможливо. У разі великої бурі необхідно було дати Святителеві Миколаю обітницю: завжди святкувати його день, прикрасити образ або навіть збудувати на честь Святителя Миколая церкву. У найбільш небезпечні моменти образ Святого виносили на палубу і просили у нього захисту.

Оповідач. Ця ікона стала відомою близько 1090-1100 років через особливе чудо. Чоловік і жінка з малим синком поверталися зі свята у Вишгороді й пливли до Києва човном по Дніпру. Несподівано зірвалася буря, і хлопчик випав із човна й потонув у Дніпрі. Минуло кілька днів і було знайдено його живим і здоровим, але тільки мокрим біля ніг згаданої ікони Святителя Миколая, звідси й вона дістала свою назву. Іпатіївський Літопис від 1227 року говорить про чудотворну ікону Святителя Миколая у містечку Жидичиві на Волині, до якої приходили молитися наші князі. А запорізькі козаки, перш ніж вирушати в далекий похід морем, служили в церкві молебні Богородиці та Святому Миколаєві Чудотворцю.

Ведучий. В інших переказах говориться, що Микола піклується не лише про людей, але й про тварин. «Одного разу, — розповідається в одному з них, — застала селянина в лісі ніч. Розпряг коней, дав їм сіна і бачить — недалеко від нього зібралось багато звірів. Селянин очам своїм не повірив: заєць сидить поруч із вовком і не боїться його. Що за

диво? Придивився уважніше — сидить між звірами сива людина і щось розповідає тваринам, а ті уважно слухають. У старій людині впізнав селянин Миколу-Угодника». Виходять Оповідачі поезії «Свят-Микола».

1- й Оповідач

Як ковзається місяць на поляні, Палає небо світлячків кущем, Стрясає зорі золотим дощем, І мчать лісами бистроногі лані.

2- й Оповідач

Тоді з-за хмар летять старі ґринджоли, Аж куриться по небі срібний пил! Серед ангельських сніжноперих крил Сіяють ризи й мітра Свят-Миколи.

1- й Оповідач

В вікні зіб'ється дівтора в громаду, Дорогу зором мірить молочну: «Як прийде д'мені,— що тоді пічну? Чи дасть святець горіхів, винограду? Чи, може, лиш погрозить строго пальцем І лишить в дарі жмут гнучких різок?» З даху звисає льодовий стіжок, Питає місяць вікон, чи кришталь це.

2- й Оповідач

Та вікна очі піднесли рожеві На молочний той, пацьорків шлях, Чиїсь-бо крила гублять по полях Сніжні пера й зоряні кружева...

1- й Оповідач

Себе ще бачу — наче б це учора: Як тисну лице до холодних шиб, Як прозираю сапфіровий глиб І слухаю дзвіночків коло двору.

2- й Оповідач

Давно було, як ще цвіла довкола Така дитина, чародійна ніч. Зорю тужливо ще й тепер із віч, Чи завітає д'мені Свят-Микола.

(Віра Вовк)

Оповідач. Колись існував звичай брати Святителя Миколая своїм «поручителем», даючи перед його іконою ту чи іншу обіцянку. Того, хто не дотримувався своєї обіцянки, Святий Миколай міг покарати. Карав Святий Миколай і того, хто «не боявся гріха» і легковажно поведився з іконою. Якраз про такий випадок записано у селі Заброди Богодухівського району на Харківщині. «На досвітках усі пішли танцювати, а одній дівці не було пари, тоді вона вхопила образ Миколи Угодника і пішла з ним по хаті танцювати — і одразу ж одубіла, околіла...»

В е д у ч а. І нині Святий Миколай в чудесний спосіб допомагає людям: за свідченням очевидців, Святий багаторазово з'являвся на території Чорнобильської зони. Там він рятував людей із біди.

В українській хаті, на покутті, поряд із образами Спасителя і Божої Матері, завжди стояв образ Святого Миколая. Образом Святого Миколая (так само як і образом Ісуса Христа) та Божої Матері благословляли батьки своїх дітей до шлюбу.

Часто з іконою Святого Миколи Угодника заходили вперше в нову хату. За нею зберігали цілуще зілля, яке збирали з молитвою до Святого Миколая.

Ведучий. Святитель Миколай дає нам прегарний приклад живої, діяльної та жертвовної любові до Бога та ближнього, адже в кожному ближньому бачив самого Ісуса Христа, тому так швидко і жертвовно у кожній потребі поспішав йому на поміч.

Оповідач. До «Миколи зимового» колись давно приурочували так звані братчини. Коли братчики, які належали до церковних, інших братств, збиралися в цей день своїм товариством, служили в церкві Святому Миколаєві молебні, ставили перед його образом одну велику свічку, а потім всі разом весело святкували.

Гурт {разом із присутніми на святі виконує пісню) Ой, хто, хто Миколая любить, Ой, хто, хто Миколаю служить, Тому Святий Миколай На всяк час помагай, Миколає!

О, хто, хто спішить в твої двори, Того ти на землі й на морі Все хорониш від напасти, Не даєш йому в гріху впасти, Миколає!

Ведуча. Весело справляли «Миколу зимового» в українських родинах. Гостей шанували добрими, хоч і пісними стравами, адже стояв піст, а ще пригощали пивом, яке неодмінно варили до цього великого свята.

Оповідач. У деяких місцях України побутував звичай: напередодні «Миколи зимового» приносити бідним людям так звану «тайну». Це міг бути, скажімо, мішок борошна, який несли ввечері, щоб мало хто бачив, і ставили під дверима хати. Люди вважали, що то Святий Микола подбав, щоб і «бідний Миколу справляв».

Ведучий. Справляли в Україні також «Миколиного батька»: навесні — після «Миколи весняного», а взимку — в переддень «Миколи зимового». Уже стало в Україні доброю традицією 19 грудня дарувати дітям від Святого Миколая гостинці, чим дуже тішиться малеча.

Раніше на Слобожанщині, Полтавщині, починаючи від «Миколи зимового» і до Різдва, пекли святкові пряники — «панянки», «коні», «коні з вершниками».

Заходять декілька дівчат-господинь в українському вбранні та пригощають присутніх святковими пряниками.

Ведуча. Багато народних звичаїв, обрядів, зокрема й тих, що були пов'язані з ім'ям Святого Миколая, тепер, на жаль, забулися, а те, що збереглося, належним чином не цінується. Проте поет Богдан Кравців відтворив власне переживання звичаю у своїй «Миколаївській казці». Тож пропоную поринути у цей святковий спогад.

На екрані — слайди, що допоможуть донести зміст вірша.

Юнак (озвучує текст від автора)

Радісно дуже дзвіночками коні, Хлопчики з криком разносять різки, В вікнах широких якоїсь цукорні Злото-червоно-зелені ляпки. Чорт із кутка, з-за вогняної маски Вічно показує довгий язик, Далі Микола — з легенди і казки, Краший суворих святійших владик.

На екрані з'являються зображення Святого Миколая.

Вся борода його біла, із вати, З цукру предовгий пастирський той жезл, Зі станиюлю фіолетного шати, З шубами срібних наверхніх одеж.

Хлопець (озвучує поетичного героя)

Я — і маленький роззявлений ротик — Дивимось в казку мінливу вікна: Тут же із різкою ще один чортик Й менших, ще менших громада страшна. Радість у мене, мов білі паяци, Що тут одважно мчиться з гори...

Юнак (текст від автора)

В що задивився і ти так гаряче, Хлопчику любий, що цілий гориш?!

Хлопець (поетичний герой)

Гей, таж накладено горами дива: Все чародійні скриньки й торбинки, Що в них замкнуті хвилини щаслива Вміє дітвори і світ, і казки.

Граються саява червоні, зелені — Спомини барвні промінням сную: Ось я — малий ще — показую нені На Свят-Миколи торбинку свою.

На екрані різноманітні ласощі: шоколадки, печиво, яблука, апельсини тощо. Окремим знімком має бути книга Даніеля Дефо «Робінзон Крузо» та В'ячеслава Нестайка «Робінзон Кукурудзо».

Юнак (текст від автора)

В ній же і яблука, й фіги, й горіхи, І чоколада, і пачка бонбонс, Й щось невловиме для моєї втіхи — Книжка з таємним ім'ям: Робінзон.

Казка сміється весело, невтомно, Враз коло мене хтось: «Мамо, відай, Що і великому панові тому Щось уночі принесе Миколай?..»

На екрані — Святий Миколай з ангелами.

Й мимо проходить з очима ясними З кимось за ручку веде янголя...

Хлопець (поетичний герой)

Пан цей великий — дивлюсь за ними,

В грудях же серце, мов чортик — гуляй.

Згадую дівчинку любую одну,

Синії очі у неї такі.

Десь вже далеко вона — і сьогодні

Тільки до неї дорогі дзвінки.

Скажу я серцем для неї зробити Все з шоколади, з тайни і з мрій, У станіоль пурпуровий обвити Й слово однісіньке замкнути у нім.

Рано — як дівчинку любу розбудять, Втішиться дуже, неначе дитя: В чоколадовому серці тім будуть Замкнені, може, і світ весь, і я...

Ведучий. Настав час поговорити про такі зимові персоналії, як Санта-Клаус та Дід Мороз. Чи є у них щось спільного зі Святим Миколаєм?

Оповідач. У православних християн Святого Миколая пам'ятають та шанують як історичну особу, а в інших країнах він став прообразом міфічної фігури Санта-Клауса.

Святий Миколай також відомий під іменами: Міколай, Міклаш, Йолупукі, Сейнт Ніко- лаус, Сантаклос, Фадер Кріс Мас, Пер Нобель.

Ведучий. Традиційно на Заході та в Америці він дарував подарунки. У 1804 році під патронажем Святого Миколая було засноване історичне товариство. Щорічно у день Святого Миколая на вулицю виносили дерев'яну статую Святого (високу, у довгій мантиї) і співали пісні про нього.

На екрані слайд із зображенням статуї Святого Миколая.

В е д у ч а. У 1822 році житель Нью-Йорка Клемент Кларк Мур написав серію казок, де описав, що Санта-Клаус прибуває у країну на восьми північних оленях. Клемент Кларк Мур також «примусив» Санта-Клауса потрапляти у будинок через димохід, щоб роздавати подарунки. У Філадельфії якийсь комерсант для закликання до магазину клієнтів наняв людину та одягнув його Санта-Клаусом. Пізніше місцем проживання Санта-Клауса почали зазначати Північний полюс. А ще згодом на вітальних листівках в Америці Санта-Клаус зображувався у червоній мантиї.

Ведучий (демонструючи панчішки, дзвіночки). Санту-Клауса шанують у Західній Європі й Америці, він потрапляє у будинок через труби і квартирки, розкладає подарунки у панчішки, найчастіше розвішані на каміні, і дзвонить у дзвіночки, ніби сповіщаючи про настання Нового року.

Ведуча. Як символ Дід Мороз з'явився задовго до зримого образу. Більше ніж дві тисячі років мешканці Півночі взимку викидали за поріг своїх помешкань коржики, м'ясо — задобрюючи Мороза, щоб його дух не сердився, не насилав лютий холод, не заважав полюванню.

На екрані — зображення героя поеми російського поета М. Некрасова «Мороз — Червоний ніс».

Оповідач. Дід Мороз спочатку був злим і жорстоким чаклуном, що і знайшло своє відображення у поемі російського поета М. Некрасова «Мороз — Червоний ніс», де він заради забави вбиває в лісі молоду селянську вдову, залишивши сиротами її малолітніх дітей. Крім того подібного героя знаходимо у російських народних казках — Дід Мороз Червоний Ніс, Дід Тріскун, Морозко — цар усіх зимових місяців. Була також і казка про те, що Мороз мешкає в льодяній хатинці, даючи дарунки тим, хто завітає до нього в гості. У середні віки в російських селах практикувалось «годування» Мороза, зокрема напередодні Різдва. Старший виходив на поріг із ложкою киселю і «пригощав» ним «володаря холодів».

Ведучий. У радянські часи був поширений новий імідж: Дід Мороз з'являвся під Новий рік із подарунками. Цей образ створили радянські кінематографісти у 1930 році. У 1936 році соратник Сталіна Павло Постишев надрукував у газеті «Правда» статтю, де запропонував запровадити дитяче новорічне свято. Деякі сучасні дослідники історії засуджують Сталіна через те, що він не знищив Діда Мороза, адже Дід Мороз, на їх думку, «дитячий бог».

На екрані — зображення Діда Мороза зі Снігуронькою.

Ведуча. На свято він приходить із онучкою — Снігуронькою. Збірний образ Діда Мороза побудований за мотивами агіографії Святого Миколая, а також за описами давньослов'янських богів Зим-ника, Корочуна та ін.

Своєрідний характер язичницьких богів обумовив початкову поведінку Діда Мороза — спочатку він крав дітей і носив їх у мішку. «Відкупними» для нього були подарунки.

Згодом, як це часто буває, усе стало «з ніг на голову», і під впливом православних традицій Дід Мороз перетворився на доброго і почав дарувати дітям. Цей образ був остаточно оформлений у СРСР: Дід Мороз символізував свято Нового року, замінивши в атеїстичній ідеології найулюбленіше (особливо дітьми) в дореволюційній Росії Різдво Христове.

Ведучий. Отже, уявлення про Діда Мороза є складним сплетінням легенд і язичницьких вірувань різних часів і різних народів.

На екрані — зображення Санта-Клауса.

Уважається, що найголовніший Дід Мороз мешкає в Лапландії за Полярним колом. Саами вважають його добрим лісним духом, який допомагає тим, хто заблукав у лісі, та лікує хворих або поранених звірів. Лапландія офіційно проголошена «Землею Діда Мороза» рішенням ООН із 1984 року. Там розташована і резиденція Санта-Клауса, де він живе впродовж року разом із помічниками-гномами. Туди пишуть листи діти із багатьох країн світу. Російський Дід Мороз живе у місті Великий Устюг, що на північному сході Вологодської області, й також отримує листи від дітвори.

Ведуча. Отже, реалії безбожного часу, секуляризація культури наклали відбиток і на зимовий цикл християнських свят, спотворивши уявлення про християнських святих, їх подвиг і моральний приклад. Тому сучасній молоді слід досліджувати здавалось би звичні речі та повертати до українських християнських джерел.

Усі учасники Святкової академії виконують пісню про Святого Миколая.

Ой, хто, хто Миколая любить, Ой, хто, хто Миколаю служить, Тому Святий Миколай На всяк час помагай, Миколає!

Прикмети

Миколай бородою трясє — дорогу стеле.

Хвали зиму після Миколи.

Як упаде великий іній — на гарний урожай хліба.
Морозяний день — на вроду хліба і городини.

Видавництво "Основа" Немировська Ніна Григорівна "Цікаві заходи на весь рік", 135 с